

agtige Erklæringer, at de samme Folk, naar de give offentlige Erklæringer, hvilke dog ville være meget vanskelige for dem, skulde, fordi de da kunde risikere i det Mindste et Oidium derved, give sanddrue Erklæringer. Der ligger fra deres Standpunkt, som have fremkaldt denne Lov, en vis Inconsequents heri; men i alle Tilfælde, naar man engang har ønsket det, — og, at det 'er et Onske over hele Landet, det er erkjendt og fremført ved mange Leiligheder, saaledes at det er blevet en Sag med en vis Popularitet, at disse Erklæringer skulle blive offentlige —, naar det nu engang er saaledes, saa forekommer det mig, at man nødigt skulde gaae mod det, naar Erklærings Offentlighed dog ikke kan frembringe nogen væsentlig stor Skade; og det forekommer mig ikke, at det vil forvolde nogen væsentlig Ulempe eller Gæne for nogensomhelst Autoritet, at Erklæringerne skulle være offentlige. Alle de Autoriteter, som nu ere vante til at afgive Erklæringer, vide og ville vist meget let fande, at, selv om de skulde have en vis Frygtsomhed for, at deres Erklæringer skulle blive kjendte af dem, for eller mod hvem Erklæringerne gives, kunne de dog afgive saadanne Erklæringer, som nogenlunde kunne gjøre Ministerierne eller de vedkommende Autoriteter ganske godt bekendte med Sagerne, uden dog at give en meget prægraverende Erklæring for den Vedkommende. Jeg mener, at man kan ganske godt give en Erklæring, som kan oplyse Ministeriet meget betydeligt om Sagen, uden at man siger noget Prægraverende for den Vedkommende, saa at man, saa at sige, kan snoe sig ud af Sagen og erklære den virkelige Sandhed, uden at man udsætter sig for stor Besvær fra den Vedkommendes Side, som har forlangt Erklæringen offentlig. Den høitærede Justitsminister har navnlig henledet Opmærksomheden paa et vist Slags Erklæringer, nemlig dem, som blive forlangte og brugte for Domstolene, for at fordre Udsættelse o. s. v., og han meente, naar de vare i Hænderne paa private Mænd, kunde man ikke vide, naar de kom frem, og saaledes kunde de foranledige en større Udsættelse end tilbørligt. Dette mener jeg dog ikke har nogen stor Betydning; thi det er jo kun Coutume ved Domstolene og flere

Autoriteter, saasom Statteopkrævningsautoriteter, at man giver Henstand med Indleveringen af Attester om, at en vis Ansøgning er kommen ind om Opsættelse; men, naar denne Lov kom igang, saa vilde den bryde denne Coutume, saaledes at, naar vedkommende Autoritet har attesteret, at vel var der indkommet en Ansøgning, men denne var kommen tilbage til Supplicanten, saaledes at han havde den under sin Raadighed, saa kunde ikke Domstolene eller Amtstuerne reflectere derpaa. Det er efter en gammel Praxis kun, naar Ansøgningerne gaae igjennem en Autoritet, og saaledes fremmes saa hurtigt, som de kunne, at andre Autoriteter respectere dem. Saaledes vil Oppbeholdsbetjenten ikke gjøre Execution, naar dette har fundet Sted. Men det er en ligefrem Følge af Forandringen ved Ansøgningerne, at denne Praxis vil blive affaftet. Jeg mener, at naar Erklæringer ville blive forlangte, eller naar Attester ville blive forlangte, saa vil det blive en ganske almindelig Praxis, at man markerede i disse Attester, at Erklæringen var fordret tilbage fra vedkommende Supplicant, og at den altsaa ikke havde videre Virkning, før den fik sin virkelige Afgjørelse.

Der er endnu ansøgt en heel Deel imod denne Lov, paa Grund af de Vanskeligheder, den vil medføre for Embedsmændene. Forsaa vidt den virkelig vilde medføre dette, skulde jeg ganske vist være imod denne Lov; thi jeg mener, at Nytten af Loven vil være saa faare liden, at, hvis den vilde give mange Bryderier for Embedsstanden, var det urigtigt at gennemføre den. Men det troer jeg ikke, der vil være Fare for, og navnlig kan jeg ikke i denne Henseende være enig med den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Andræ), som forleden Dag fremhævede de betydelige Vanskeligheder, som saaledes skulde ligge i Erklæringerne Gang. Han udmalede, hvorledes de vilde gaae frem og tilbage, og hvorledes det vilde være meget længe, inden de endeligen kom frem; men jeg mener, at, naar man holder sig til Loven, som den er kommen fra et andet Sted, — og jeg maa i det Hele, naar jeg skal tiltræde denne Sag, slutte mig til den, som den er kommen fra Folkethinget, og ikke, som den er amenderet her i Landssthinget, — saa vil det kunne